

SEMANARIO
O LAVRADOR
Caixa Postal — 666
Curitiba — Paraná — Brasil

Redação e Administração:
Rua Augusto Stellfeld 799

Diretor e Proprietario:
Nicolau Woytowetch

O LAVRADOR
ХЛІБОРОБ

— ТИЖНЕВИК —

ПЕРЕДПЛАТА:
Річно: кр. 60.00
Піврічно: „ 35.00
Для Арґентіни: 25 песів.
Інші краї: 4 ам. доляри.
Поодиноке число: кр. 2,00

Ціна оголошень після умови.

Ч. 32 (1087) КУРІТІБА, 11. Жовтня, 1953 РІК ВИДАННЯ XXX

ХРУЩОВ—РЕЧНИК СОВЄТСЬКОЇ КРИЗИ

Останній виступ, що має програмовий характер, першого секретаря ЦК КПСС (комуністичної партії Совєтського Союзу), Нікіти Хрущова, безперечно заслуговує на всебічну увагу й відповідну аналізу. Виходячи з цього, ми сьогодні докладніше зупинимося на згаданому виступі та зробимо висновки, що з нього випливають.

Як уже відомо читачам „Хлібороба“, Хрущов заповів ніби справжню „реформу“ в сільському господарстві СССР. Перш ніж перейти до розгляду обіцянок, чи засадничих становищ Хрущова, давайте з'ясуємо собі ким він взагалі є тепер у большевицькому світі.

Комуністи завжди хваляться і всюди виставляють наперед твердження про свою "науку", про свою „теорію“, яка ніби ніколи не стоїть на місці, не є мертвою, а все продовжується, розвивається та удосконалюється з покоління в покоління.

Основоположниками теперішнього комунізму вважають Карла Маркса та Фрідриха Енгельса. Їхнім безпосереднім спадкоємцем став ніби перший вождь російських большевиків, Володимир Ленін. По смерті цього останнього, справу дальшого плекання комунізму перебрав на себе Йосиф Сталін. Він до останніх днів своїх стояв на чолі комуністичної партії Совєтського Союзу. За Сталіна в СССР виробилася загальна думка, що той, хто тримає в своїх руках партійне кермо—є найортодоксальнішим провідником комунізму, „продовжувачем справи Маркса—Енгельса—Леніна“. Сьогодні на посаду першого секретаря ЦК комуністичної партії вмостився Нікіта Хрущов. Ото ж, від Маркса й до нього можна провести пряму лінію, бо „спадщина комунізму“ від Сталіна перейшла до Хрущова. Якже він повівся з тією „спадщиною“ і що його спонукало до цього?

Чорним по білому, через всю комуністичну „науку“ й „теорію“ проходить, здавалась би непорушна засаднича настанова — цілковите, геть чисто в усіх її виглядах, поборення приватної власності. В ній, в приватній власності, дохрущовські комуністичні вожді й теоретики вбачали найбільше лихо для цілого людського суспільства. Особливого клопоту всім їм завдавало селянство. Вони його завжди розглядали, як найнебезпечнішого носія й поширювача приватновласницьких тенденцій.

Перед запровадженням суцільної колективізації сільського господарства, ЦК комуністичної партії Совєтського Союзу з'ясовувало справу в такий спосіб: „Зараз стоїть питання, хто кого переможе—чи комунізм приватну власність, чи навпаки?“ Тоді ж скрізь і всюди рішуче підкреслювалося, що соціялістичне, а комуністичне суспільство й поготів, не можна побудувати доти, доки цілком не знищено приватну власність. Якщо її залишить далі вільно розвиватися, вона, мовляв, з'їсть не тільки економічно, а й політично комунізм, відтак всі „здобутки“ жовтневої революції 1917 року.

20 років тому, за допомогою штучного голоду, свавільного поліційного терору, при максимальному напруженні всіх сил партії та совєтської держави, була проведена горезвісна суцільна колективізація. Загинули й пішли на заслання десятки мільйонів найсумлінніших селян, особливо з України. Сталін, підсумовуючи нечувану ще в історії криваву розправу над населенням, говорив: „Ми виграли найбільшу, яку тільки можна уявити собі, війну“. Він же тоді зазначив, що комунізм переміг назавжди й безповоротно, бо вдалося зліквідувати найміцніший ґрунт під приватною власністю, що ним було нескоблективізоване село.

Та Сталін прорахувався. Війна, по звірячому розпочата ним проти селянства в 1929 році і в основному вивершена в 1933 році, була московськими большевиками не виграна, а програна. Це вже стало видно по кількох перших роках після колективізації і зробилося незаперечною істиною дещо пізніше.

Так зване соціялістичне сільське господарство в СССР занепадало з року в рік. Воно ніколи не давало більше продукції, ніж одноосібницьке село за колишньої російської імперії. Один за одним блискуче провалювалися всі сільськогосподарські пляни червоного Кремля. Не зважаючи на застосування величезної кількости тракторів, комбайнів та різних інших машин, не було досягнуто ні суцільного підвищення врожайности ланів, ні зростання поголів'я тваринництва. Зовсім недав-

(Закінчення на 2. стор.)

ПРЕЗИДЕНТ АЙЗЕНГОВЕР РЕДАКЦІЇ «СВОБОДИ»

На ім'я адміністратора Галичина, президент США, Айзенговер, надіслав телеграму з 9 вересня ц. р. з приводу 60-ліття цього українського щоденника. „Як я пізнав,—пише він,—чужомовне Ваше видання завжди вело своїх читачів до ідеалів гарного американського громадянства, плекаючи одночасно в цій новій Батьківщині спадок Української Культури. Такі цілі викликають пошану в американців. Мої найкращі побажання на ще багато років постійної служби Вашим читачам і Нації“.

Текст телеграми президента Айзенговера передано через український відділ „Голосу Америки“ на Україну дня 15 вересня.

НОВА ПОСАДА ПАВЛА ТИЧИНИ

На голову верховного совєта Української ССР «обрано» відомого поета, Павла Тичину. До нього на цій посаді перебував теж відомий совєтський письменник, Олександер Корнійчук, якого перед тим призначено заступником голови уряду совєтської України.

В зв'язку з тим, що подекуди на еміграції неправильно витлумачують ці останні зміни в совєтських органах на Україні, подаємо таке пояснення:

Посада голови верховного совєта цілком парадна і ніяк не дорівнює посаді президента в західних державах а більш подібна до скіпера парляменту. Такий голова лише формально провадить засідання сесії верховного совєта, коли її скликають. На цьому й обмежуються всі його повноваження. Ото ж, Тичина опинився тепер в подібній ролі.

Коли ж Корнійчук дістав призначення заступника голови ради міністрів УССР він, за конституцією, мусів був відійти з посади голови верховного совєта. Таким чином ці зміни ще не говорять про захитання становища Корнійчука.

За совєтською конституцією, становищу президента в західних державах має дорівнювати голова президії верховного совєта. Ним в совєтській Україні є Михайло Гречуха.

Побіжно подаємо й керівний склад ради міністрів УССР, яким він є на сьогодні: голова—Коротченко, заступники: Кальченко, Корнійчук, Стефаник, Сенін і Корнієць.

ВЕРТАЮТЬ ПОЛОНЕНІ

Останніми днями москалі звільнили 1.500 німецьких полонених і вони вже прибули до зах. Берліну. Офіційно повідомляють, що москалі найближчим часом звільнять полонених до загального числа 12.750. З цього москалі роблять дуже великий пропагандивний шум, щоб прикрити знищення, або насильне затримування поверх сто тисяч німецьких полонених, яких вони ще тримають, запевняючи, що в їхніх руках є «тільки» 800 великих воєнних злочинців.

Звільнені полонені, що прибули в останніх транспортах, розповідають:

У таборі в Первоуральську перебуває льокай Гітлера, що був з ним до останньої хвилини й спалив його трупа. Там же перебувають і особистий пілот Гітлера та один з його адютантів. В тому ж таборі ще живуть 14 генералів, командирів піхотних дивізій, яких вважають великими спеціялістами тактики піхотних дивізій. Деякі полонені твердять, що маршал Паулюс є в Москві й викладає у Воєнній Академії.

ПОЧЕСНІ ПЕРЕДПЛАТНИКИ

Вп. Леон Макар —100 крз.
Вп. Гаврило Сердюк —100 крз.

БЕРІЯ І... ЛІТАЮЧІ ТАРІЛКИ

Зовсім недавно ми кілька днів під ряд мали нагоду читати в різних часописах по цей бік океану найдокладніші повідомлення про „втечу“ з під арешту колишнього міністра внутрішніх справ СССР, Лаврентія Берії. Подібні вістки подавали і деякі радіовисильні. Про що тільки не розповідалося в тих матеріялах!

„Втечу“, мовляв, фінансували кілька американських архімільйонерів (навіть було подано прізвище одного з них). Вони вже протягом трьох років (?) мають своїх людей у найвищих керівних колах Совєтського Союзу. Берія втік літаком незнаної ще конструкції разом з трьома високими достойниками большевицького уряду, серед них був і керівник атомових дослідів в СССР. Берія в Европі, в Південній Америці, він шукає контакту з президентом Айзенговером і. т. ін. Один часопис договорився до того, що Берія не сидів у тюрмі, а був лише „на слово“ затриманий Маленковим у своєму власному будинкові. Чудні, не знають і досі, що серед комуністичних вождів слово чести взагалі не існує.

Читаючи й слухаючи про все це, у нас мимохіть виникло порівнення з повідомленнями про літаючі тарілки (диски). Чого тоді теж тільки не писали! Останнє, що ми пам'ятаємо, було подано про підготовку мешканців (?) плянети Марс вчинити напад на плянету Земля. І ось ті тарілки надіслані з Марса ніби для розвідки; за ними слід чекати взагалі чогось неймовірного. Правда, про американських архімільйонерів у зв'язку з тарілками, здається, нічого не згадувалося. Це тому, очевидно, що ще не з'ясовано, яку саме вартість має американський доляр на Марсі.

Про тарілки сьогодні вже замовкли, про „втечу“ Берії. . . так само.

Ото ж, усю цю, з пальця висмоктану справу, коментувати нема чого. Її кінець-кінцем читачі мають сприйняти, як чергову качку, або жарт. З дотичними повідомленнями вийшло, як у відомій приповідці:

„Там, на увлісі
Живе Марися.
Вона три дні не їла . . . ,
А вам до того,
Що за діло?“

Ми тут лише з задоволенням відзначаємо, що обидва українські часописи Парани—„Хлібороб“ і „Праця“ відразу належно оцінили численні вістки про „втечу“ Берії. Вони не попалися на гачок дешевої сенсації, а відтак і не дезорієнтували своїх читачів.

Оглядач

ОЦЕ ТАК ДОГОСПОДАРЮВАЛИСЬ!

Московська «Правда» видрукувала в цілому реферат Хрущова, в якому перший секретар ком. партії звертає особливу увагу на стан хліборобства. Деякі чисельні дані аж надто переконуюче доводять, що коштом села була будована в Московщині індустрія, як висмоктувано всі сили, в першу чергу в українського селянина, як механізація хліборобства не поліпшила добробуту, а навпаки, його обнизила. Фактом бо є, що навіть по 35 роках існування нового московського режиму не осягнено ще того стану в хліборобстві, який був до першої світової війни. Ось декілька чисел:

В 1916 році (отже по двох роках першої світової війни) рогатої худоби було—58 млн. 400 тис., а в 1953 році—56 млн. 600 тис. З цього було в тому часі 28 млн. 800 тисяч корів, а тепер (1953) є лише—24 млн. 300 тисяч.

В тому ж періоді, себто від 1914 до 1953 року, населення Совєтського Союзу побільшилось на—50 мільйонів, досягнувши загального числа—210 мільйонів.

Проєкт Хрущова осягнути в 1954 році—66 мільйонів штук рогатої худоби, є насправді нічим іншим, як фантазією. Худоба не так швидко множиться, як Хрущов швидко укладає пляни.

КОМУНІКАТ

Українсько-Бразілійського Комітету для Святкування Століття Парани

Для вшанування сторічного ювілею політичної емансипації Естада Парана призначуємо оцим день 31-го жовтня 1953 р. і проголошуємо його „ДНЕМ УКРАЇНСЬКОЇ КОЛОНІЇ“ в такою програмою в столичному місті Курітібі:

СУБОТА, 31. X.

I. Урочисте відкриття і привітання.
II. Мистецький виступ.
Початок о год. 20.00 веч.

Програма свята буде передаватися через радіовисильню ПРБ—2, на хвилях 1208,3 м. (1440 кілоциклів), від год. 20.30.

Водночас повідомляємо в уповноваження товариств, що в наступних днях відбудуться:

НЕДІЛЯ 1.XI.

Год. 10.00: В обох парохіяльних церквах Служба Божа за український нарід і Панахида за поляглих Героїв.
Год. 20.00: Листопадова Академія в залі Х.О.Союзу.

ПОНЕДІЛОК 2.XI.

Маніфестаційний З'їзд Української Колонії в Бразілії.
Початок о год. 14.00 в залі Х.О Союзу.

Проголошуючи цей „День Української Колонії“ для вшанування століття Парани, закликаємо всі товариства, їх філії, церковні комітети та поодинокі громади в Парані і інших естадах до активної участи в заповіджених святкуваннях шляхом висилки окремих делегацій і представників. Зголошення проситься надсилати на таку адресу:

Comité Ucraino-Brasileiro, Cx. Postal 881, Curitiba Paranà

За Українсько-Бразілійський Комітет для Святкувань Століття Парани:

(—) о. Микола Іванів ЧСВВ—голова,
(—) о. Мелетій Камінський ЧСВВ—заст. голови,
(—) Степан Кобилянський—заст. голови,
(—) Микола Гец—секретар,
(—) Інж. Степан Микилита—секретар,
(—) Д-р Юліян Буський—скарбник,
(—) Др. Йосип Ділай—скарбник,
(—) Ілля Горачук—член,
(—) Павло Вітрик—член,
(—) Рафаїл Куліцький—член,
(—) Інж. Іван Посацький—член.

Курітіба, 27 вересня 1953.

КОМУНІКАТ

Центральна Управа Хліборобсько Освітнього Союзу подає до загального відома всім філіям та всьому членству Товариства, що згідно статуту і ухвали Управи на 31. жовтня, 1--2. листопада 1953 р. в Курітібі, в місці осідку Централі—в домівці при вул. Вісконде до ріо Бранко 557, скликаються звичайні річні

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

Кожна філія мусить вже подбати про вибір своїх делегатів на Загальні Збори та до 10. жовтня ц. р. надіслати, в писемній формі до Секретаріяту Централі повну звітність про проведену працю за минулий рік, в тому числі й фінансовий звіт.

Порядок денний і години праці буде подано в наступних числах «Хлібороба».

Секретаріят Центральної Управи

ХРУЩОВ—РЕЧНИК СОВЄТСЬКОЇ КРИЗИ

(З 1. сторінки)

но, вже по другій світовій війні, на ніщо зійшов широко резреклямований „сталінський чотирьохлітній плян розвитку тваринництва", за яким передбачалось вдосталь забезпечити людність країни м'ясом та всіма молочними продуктами.

Неосяжний СССР після колективізації весь час відчуває гостру нестачу сільськогосподарських продуктів, а цього року, наприклад, змушений був закупити для власних потреб в Кубі, Австралії й Аргентіні багато цукру, масла та овечого м'яса.

Надзвичайно скрутну ситуацію свого часу, ще за життя Сталіна, надумався був рятувати той же Нікіта Хрущов, коли ще працював першим секретарем ЦК комуністичної партії України. Він тоді викинув гасло створення „агроміст" і заходився його практично здійснювати. На давнішню думку Хрущова, селян треба було зосередити у великих скупченнях, де нема найменших господарських подвірь, чи садиб для влаштування маленьких грядок, для годівлі корів, свиней і навіть птиці. Селянин, ставши мешканцем „агроміста", мусів просто забути про колишнє одноосібне життя батьків своїх, чи й своє власне, ще в доколективізованому селі. Він повинен був цілком перейти на життєву стопу совєтського індустріяльного робітника, який у переважній своїй більшості справді нічого не має, живе в жахливих умовах перенаселених будинків касарняного типу („житлокоопах"), ледве витягає від однієї платні до другої, а за працею й світа Божого не бачить.

Хрущов мав на меті остаточно знищити саму подобу приватної власності, що нею ще трохи розпоряджаються колгоспники на своїх куценьких, до відмови обрізаних, присадибних ділянках. Свій химерний плян він почав був у масових мірилах запроваджувати на Україні, зокрема надзвичайно посилено в Одеській області. Наслідком цього в хрущовських так званих „укрупнених" (поширених) колгоспах продукція сільського господарства відразу злетіла буквально до катастрофального зера.

Єспостерігаючи абсолютну безвиглядність новаторств Хрущова, що блискавично швидко вели до цілковитого занепаду всю економіку СССР, Сталін і Маленков припинили дальше творення „агроміст".

Селянство практично довело, що для його натури (ментальности), для його психіки—доктрини комунізму є чужі, ніколи й нізащо несприйнятними. Воно незацікавлене працювати не на своїй землі, не в своєму господарстві. Ніякі драконівські методи Сталіна не могли тут нічого вдіяти. Перед кремлівськими можновладцями виникли такі „діялектичні суперечності", що їх їм годі розв'язати. З одного боку — одноосібницьке селянство зацікавлене в розвиткові приватної власності, а вона з'їсть комунізм; з другого боку—сколективізоване селянство поступово знищує економічну потугу держави. Ото ж, комунізм, під водійством Сталіна, зайшов у сліпу вулицю та й там і застряв.

Вже на 19-му з'їзді партії, яким керував Сталін, було дано зрозуміти, що большевицький провід намацує шляхи, якби вийти з вкрай кепської ситуації. Тоді робилися натяки на поліпшення постачання населення, на збільшення виробів широкого вжитку, а головне—на піднесення рівня сільського господарства. Та Сталіну, після моря пролитої крови невинних людей, після незчисленних нахвалянь, не випадало признатися на тому з'їзді, що проведена ним примусова суцільна колективізація веде країну лише до нещадної руїни. То б тоді означало не тільки його прилюдне ідейне самогубство, а й негайну смерть всього комуністичного „вчення".

Та по смерті Сталіна його місце в партії заступив Нікіта Хрущов. Новий червоний бонза не забарився оголосити свій програмовий виступ і то з питань сільського господарства. Це він зробив не тільки тому, що вважається в СССР найкращим знавцем аграрних справ, а головне тому, що сільське господарство призводить уже до відчутної кризи всю економіку большевицької держави. І ось, недавній ще фанатик „агроміст", тобто, більший комуніст—усуспільник, ніж сам Сталін, сьогодні розпинається, що приватна (присадибна) селянська власність є священою, що селяни повинні мати в своєму особистому користуванні корів, свиней, овець, птицю і т іп. Він обіцяє зробити різні полекші для особистого господарювання колгоспників, забезпечити вигідний збут їхніх продуктів тощо.

Як бачите, зворот у Хрущова стався дуже крутий і несподіваний. Хай перший секретар ЦК КПСС намагається будь-якою ціною зберегти колгоспи, хай обіцянки його будуть нещирі (а то й підступні), хай він тільки сподівається, на зразок Леніна, запровадити в СССР новий НЕП, та поза всім цим, сказане ним, ніяк не втрачає свого величезного значіння.

Хрущов привселюдно, на цілий світ визнав, що після 20-ти років уже проведеної суцільної колективізації, держава, в якій „успішно" будується комунізм, мусить шукати собі рятунок знову ж таки в... приватній селянській власності. А, що ж з основою основ комунізму про цілковите знищення приватної власності? Як є з незаперечними большевицькими авторитетами — Марксом, Енгельсом, Леніном, Сталіном і самим донедавнім Хрущовим—„будівничим агроміст"? Виходить, усі вони на купу збанкрутували, усі вони порозбивали лоби об протикомуністичну відпорність „селянської дрібновласницької стихії"; падають, нею переможені. Тут же насувається питання з колишньої сталінської діялектики, як буде тепер з тим „чи комунізм знищить приватну власність, чи навпаки"? Таким чином, криза з економічної площини відразу переходить у площину політичну.

Інший комуністичний вождь, поза осягом Москви, югославський маршал Тіто, сьогодні вже остаточно відмовився від колективізації сільського господарства і навіть приспішено розпускає колгоспи. Він наочно пересвідчився, що колгоспи приносять лише саму шкоду і державі і народові. Чи змушені будуть вдатися до подібного заходу в майбутньому Хрущов, Маленков і кампанія—сьогодні ще сказати тяжко. Може вони вже й не встигнуть цього зробити? Тепер лише ствердкуємо, що совєти, в одній із вирішальніших ділянок для життя кожної країни, для тривалости кожної державної системи, якою є сільське господарство, вскочили в дуже глибоку, невилазну кризу. І хоч-не-хоч, а прилюдним речником тієї кризи змушений був стати перший секретар ЦК КПСС, Нікіта Хрущов.

Ол. Ващенко

З УСЬОГО СВІТУ

Берлін. Один високий німецький офіцер, що днями повернувся з совєтського полону, розповів про те, що він бачив на Україні.

Після арешту Берії, з Росії до України відразу були відправлені похідним порядком величезні з'єднання танкових військ Вони обсіли найважливіші мости, залізничні шляхи та найголовніші промислові підприємства, зокрема електростанції. Охорону цих об'єктів надіслані танкові частини несуть і досі.

З усього видно, що московський Кремль побоюється протисовєтських виступів на Україні, тому й посилив там свої військові залоги.

Сеул. Уряд Південної Кореї вислав нейтральній комісії по опіці над військовополоненими північними корейцями й китайцями свій гострий протест з приводу застосування зброї індуськими військами. Заступник міністра закордонних справ Південної Кореї, передаючи протеста, офіційно заявив, якщо індуські війська хоч ще раз стрілятимуть у полонених, його уряд негайно вживе відповідних заходів і сам потурбується про дальшу долю тих бранців, які не хочуть повертатися до комуністичного «раю».

Прага. Тут щойно закінчився небувалий ще навіть у комуністичних країнах показовий судовий процес. Кого ж судили? На лаві підсудних опинилися 5 осіб, які виявили... свою вірність і відданість комуністичному устрію Чехословаччини.

Як ми вже повідомляли, в березні цього року чехословацький пасажирський літак утік до Німеччини й приземлився у Франкфурті. Цього хотіли озброєні літуни та більшість пасажирів. Однак, тоді знайшлися 5 осіб, що рішуче відмовилися залишитися у вільному світі й поставили вимогу—негайно відправити їх до Чехословаччини. Зробили так, як вони хотіли.

І ось тепер, ніби з вдячности, всіх цих людей покарав комуністичний суд. Їх обвинуватили в шпигунстві, в диверсіях на користь американців та в інших подібних дурницях. Підсудні хтозна за що дістали по 16—18 і 25 років ув'язнення. Лише один з них потрапив до тюрми всього на 2 роки. Хай мовляв, знають, якто повертатися додому!

Що й казати—дуже розумний суд тепер у чехах!

Вашінґтон. Останніх днів тут заговорили про можливість зустрічі відповідальних відпоручників 4-ох держав (у тому числі й совєтів), про укладення пакту миру з СССР тощо. Стало відомо, що московський Кремль дуже побоюється зростання військової могутності Німеччини, йому не подобаються европейська співдружба народів, Атлянтійський Пакт, союз Греції — Туреччини—Югославії та багато інших річей.

З цього приводу влучно виступив республіканський сенатор Нолен, що недавно відбув велику подоріж по країнах Азії. Він сказав, що є проти укладення пакту про ненапад з СССР, якщо останній не погодиться на проведення вільних виборів в усіх захоплених ним країнах. Підписання такого пакту тепер, означатиме визнання агресивної політики совєтів та кинення на поталу уярмлених ними народів. Сенатор Нолен також гостро виступив проти прийняття червоного Китаю до ОН. Він стверджує виняткову імперіялістичну настанову китайських комуністичних провідників, які скрізь шукають нових воєн та захоплення нових теренів і народів. Наостанку Нолен скритикував позицію Індії та деяких інших держав (не назвавши їх) за капітулянську політику щодо комуністів.

Атени. Заарештовано провідника грецької комуністичної партії, Юрія Ґеорґлю, що з 1947 року перебував у підпіллі.

Страсбург. Рада Европейської Спільноти Народів ухвалила мати свій окремий прапор, що дуже нагадує український. Той прапор відображає синє тло, на якому розміщено 16 золотих зірок.

Париж. Головнокомандувач збройними силами Атлянтійського Пакту, генерал Ґрюнтер, сказав, що совєтський бльок все ще є сильнішим, тому країни Заходу мають значно піднести свою оборонну спроможність.

Париж. Крім атомової і водневої бомби совєти начебто мають ще і т. зв. кобальтову бомбу. Кобальтова бомба є це звичайна атомова бомба, але яка має в собі частини кобальту. Після вибуху такої бобми вбивчі радіоактивні проміння можуть ще діяти впродовж цілих років.

ДАНІЗАЦІЯ СОВЄТСЬКИХ КОЛХОЗІВ

Починаючи від XIX століття, різні країни цікавились безкровними соціяльними реформами в Данії. Організація і праця вільних кооператив у Данії може стати чудовою зброєю для демаскування системи московської колективізації.

Всі знаємо, що совєтська пропаганда любить кожному колгоспникові говорити про повний розвал капіталістичного способу господарення і повне прогнивання капіталістичного устрою взагалі. Капіталістичні країни пропонують поневоленому колгоспникові "свободу одиниці й народів",— але цей вислів, вже витертий і втратив всяке значення в сов. „раю". Тому совєтський громадянин недовірливо прислухається до говорення одної й другої сторони, але заховується невтрально, бо не бачить ніякої активної боротьби проти совєтського панування. Коли ж додати до того те, що показали німці, як вираз европейської духовости, то не диво, що совєтський невільник не вірить у визволення.

Тому на саме слово не повірять нікому й не заризикують своїми головами поки не побачать, що дійсно варто піднімати все ризико війни з окупантом в ім'я зміни устрою комуністичного на демократичний.

В рамах пекучих проблем на перше місце висовується питання земельної реформи, яке цікавить кожного колгоспника.

На нашу думку кожному колгоспникові слід найперше пригадати, що на козацьких землях існував від найдавніших часів цікавий земельний устрій, який і на сьогоднішні часи має всі вияви актуальности: 28 відсотків землі належало Війську, 67 відс. —станицям, як наділи і лише 5 відс. було в руках приватних власників та й то середнє господарство не перевищало 22 десятин, залишаючись таким чином справді трудовим.

Жартом долі, під самим носом совєтської імперії знаходиться маленька країна —Данія, у якої не лише Москва, але й інші народи можуть багато чому повчитись і тому хотівби я поділитись своїми спостереженнями, що їх зібрав за час свого перебування в Данії.

* * *

Данські сільсько-господарські продукти мають світову славу за свою якість. Треба знати, що постачають їх переважно малі приватні господарства, об'єднані в кооперативах, які займаються переробленням і експортом продуктів.

На 204 тисячі сільських господарств Данії припадає 109 тисяч середніх, 93 тисячі малих і лише 1.900 великих. Великі господарства не займають більше як 8 відс. управної землі. Таким чином секрет успіху данських селян лежить у тому, що вони зуміли поєднати добрі сторони малих господарств з добрими сторонами спільного господарення, здобуваючи з допомогою добровільних кооператив засоби продукції, на які може здобутись лише господарство велике (машини, устаткування і т. п.).

Перед 1882 р. данське масло (сьогодні славне у всьому світі) було такої якости, що англійці купували його для мазання пароплавних машин. 1882 р. постає перша кооператива, що має на меті спільним зусиллям членів поліпшити якість молока. Сьогодні таких кооператив в Данії 1.300 і їх загальний річний оборот сягає до 530 мільярдів фр. франків, а число членів охоплює 90 відс. продуцентів молока.

1887 р. постала перша кооператива вбивання і перерібки свиней і сьогодні 85 відс. експорту свинини йде через кооперативи. Так само кооперативи охопили експорт яєць і навіть виріб цементу та технічні конструкції. 1953 р. Данія відмовилась від американської допомоги, бо вона їй стала зайвою: країна в цілому й кожен громадянин зокрема стояли під господарським оглядом самостійно на ногах.

Але Данія є лише зразком, як можна сільське господарство утримати малим і дати йому наймодерніші засоби продукції. Вона також являється прикладом, що мала держава може запевнити своїм горожанам добробут, якому позавидує не одна держава велика. Данія в цьому відношенні являється незбитим запереченням балакання єдинонеділимців і москалів, що свій імперіялізм підбудовують господарськими "вимогами великопростірних об'єднань". За тисячу років свого існування Данія залишилась у своїх кордонах. Після перемоги над Німеччиною Данія відмовилась від окупації Німеччини й відмовилась від призначених їй територій. При цьому данці заявили, що воліють німців за кордонами своєї держави.

А властиво Данія належить до країн бідних, земля її зовсім не належить до родючих, густота населення — 100 мешканців на 1 кв. клм.

Вище подані дані виправдують наш висновок: совєтські колгоспи можна перебудувати на добровільні кооперативи і ця ідея може стати зброєю проти кремлівської пропаганди, а тому її вже тепер слід кинути за залізну заслону.

О. Курганський—Гречишкин ("Укр. Слово")

АКАДЕМІЯ «20-ті РОКОВИНИ ГОЛОДУ НА УКРАЇНІ»

Дня 27 вересня ц. р., відбулася в Сан Павлі Академія, присвячена 20-м роковинам голоду на Україні.

Влаштувало її місцеве товариство „Соборність"

Приготування до цієї Академії почалися заздалегідь. Змобілізовано наші артистичні сили й пропаганду. Це була перша й добра нагода виступити перед бразилійським культурним світом, доводячи фактами жорстокість і дикість кремлівських народовбивців та продемонструвати нашу боротьбу за незалежність України, а при цій нагоді показати красу пісні вельми здібного й культурного українського народу.

Щодо пропаганди, то випущено відповідно ілюстровану брошуру в португальській мові авторства президента Шкотської Ліги за Волю Европи John F. Stevart'a під назвою «Torturada mas inconquistavel Ucrânia», відповідну відозву та запрошення—програму. Випущено теж відозву в українській мові.

Академія відбулася величаво. Після виконання національних гимнів—бразилійського та українського, почалося складання вінків на символічній могилі. За цим виголосив промову в португальській мові др. Антоніо Толедо Піза. Докладну доповідь в українській мові виголосив др. В. Новиченко, який вичислив усі етапи большевицької політики щодо уярмлення й нищення нашого народу. Третім виступив п. І. Овечко. Він виголосив у португальській мові доповідь про большевицький імперіялізм і його жорстокість щодо українського народу.

В музично-вокальній частині п. О. Омельський виконав на піано Похоронний Марш, Шопена. Збірний мішаний хор під орудою п. О. Денищука, з великим мистецтвом виконав: „Ой, горе тій чайці", „Вже більше літ двіста", „Козака несуть", „Ой зійшла зоря" та на закінчення Академії „Боже Великий, Єдиний".

Па-на М. А. Вакуловська, як завжди, з успіхом продеклямувала „Гомоніла Україна", а п. П. Панасюк—„Повстання мертвих".

П. О. Денищук з великим артизмом проспівав „Владико неба і землі" та „Дивлюся на небо". П-ні Ірина Біскуп та п-на Катерина Конашевич виконали дует „Ой, на гору козак воду несе" та окремо п-ні І. Біскуп з чуттям проспівала „Цвітка дрібненька Богу молилась" та „Ой, три шляхи зійшлися".

Всі точки програми виконано досконало. Приємно було бачити й чути великий мішаний хор, здібний захопити душу слухача. Надалі обов'язково треба подбати про створення сталого збірного хору. З таким хором, як оце співав, та з таким диригентом, згодом можна показати справжні самоцвіти української мистецької творчости.

Особливо звернули на себе увагу сольові виступи п. О Денищука та п-ні І. Біскуп. Це молоді багатонадійні артисти, майбутня наша гордість. Дуже добре теж відспівали дует п-ні І. Біскуп та п-на К. Конашевич.

Отже, як уже зазначено, Академія вийшла успішно, понад усякі сподівання.

Людей було багато—коло півтори тисячі осіб.

М. Дніпровий

ПОЖЕРТВИ ЖІНОЧОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ

Жіноча Організація при Хліборобсько-Освітньому Союзі міста Курітіби завжди бере найдіяльнішу участь в улаштуванні всіх забав, фест та балів для нашої громади. При кожній такій нагоді Союзове жіноцтво провадить торги („лейлон"), під час яких сродує смачні торти, смажені кури, а також різні речі власного виробу.

Зароблені від торгів гроші йдуть на цілі загально-громадського характеру. Цими днями, наприклад, Жіноча Організація склала пожертву на придбання шрифтів (черенків) для часопису „Хлібороб", на суму 500 крз. Одночасно, із зібраних коштів вона виділила для допомоги хворій українській письменниці, пані Олені Звичайній, яка тепер мешкає в Нью Йорку, 1.000 крз.

Похвальні приклади діяльности Жіночої Організації Курітіби гідні найширшого наслідування. Л.

ЗБІЛЬШИЛОСЯ ЧИСЛО ВІРНИХ НА 4.1%

Крайова Рада Християнських Церков у США повідомляє, що в минулому 1952 році збільшилося число вірних усіх християнських церков на 4,1 відсотка. Це число зросло в минулому році на 3.604.124 членів. Директор Дослідного відділу при Крайовій Раді Християнських Церков о. д-р Бенсон Ландіс заявив, що минулорічне збільшення християнства найбільше в останніх роках, бо попередніх роках число християн збільшувалося всередньому на 2 відсотка річно. Тепер число християн становить 92.277.129 осіб або 59 відсотків усього населення США. Усіх протестантів нараховують 54.229,963, католиків 30.253,427. Але протестанти рахують членами своїх церков тільки тих, які мають 13 або більше років життя, а католики вважають членами своєї церкви і охрищених дітей. Жидівської релігії нараховують 5.000.000 визнавців, а східні православні церкви нараховують 2.353.834 члени.

(„Свобода")

* —В Лондоні вже можна набути новий рід телефонного й телевізійного апаратів. За піднесенням слухавки не тільки чуєте, але й бачите співрозмовника. Цей телефон може дати велику прислугу дипломатам. Купці зможуть полагоджувати різні діла між собою, оглядаючи кількість та якість товарів, незалежно від віддалі. Лікарі без зайвої витрати часу, через телефон, зможуть оглядати своїх пацієнтів, розпізнавати хвороби і приписувати ліки. Ціна такого телефону 3 тисячі доларів.

* За найгарнішу жінку світу („Міс Юніверз") визнано на конкурсі в Лонгбіч, у Каліфорнії, 18-літню француженку Крістіян Мартель. Її батьки італійці, а її справжнє прізвище—Маньяні. В конкурсі брали участь представниці 26 держав.

Степан Плахтин

Між друзями в Іратах

Вибила друга година пополудні, коли новенький „Форд“ зробив останній закрут і покотився по рівній вулиці. Це було місто Іраті в пропамятний день 7. вересня 1953 року. Південне сонце пекло з немилосердною силою і тільки приємна прохолода через розкрите вікно зрівноважувала температуру в лімузині.

Др. СТЕПАН МУЦАК—Почесний Голова Філії „Х. О Союзу“ в Іраті

Нарешті ми зупинилися на вулиці „15. листопада“ під числом 846.

-Це є домівка філії Хліборобсько-Освітнього Союзу в Іратах,-поінформував приємний товариш подорожі, др. Степан Муцак.

В товаристві др. Муцака і офіційного відпоручника Центральної Управи п. Григорія Тадри, входимо до домівки.

На умовини нашого товариського життя-розкіш!

На терені 40 на 44 м., при головній вулиці і в самому центрі міста, на горбочку, примістилася твердиня української кольовії в Іратах, велична будова, розміром 11 на 22 метри. В ній розміщено залю 11 на 14 м. для різного роду імпрез кімнату управи, гарний буфет, приміщеня для господаря і ін. Що особливо вражає відвідувача-ідеальна чистота! Дбайливо розставлені і застелені скатертями столики з букетом живих квітів на кожному, вікна закриті фіранками, стіни прибрані вишивками, квітами і портретами. На передній стіні, поверх сцени портрет президента республіки, др. Жетуліо Варгаса, а по боках-гріазний Богдан і невмирущої слави козацький полковник Іван Богун. Сам внутрішний вигляд просторої і світлої залі, естетичне впорядкування її-говорять самі за себе.

Але не від речі буде поінформувати нашого читача коротенько про історію цього товариства, бо вона є дуже й дуже повчальною та гідною тієї відданої праці, яку проробила наша дружня сім'я в Іратах.

Заходами свідоміших наших громадян в 1933 році, в Іратах засновано українське товариство „Просвіта“, яке від самих початків стало філією толішнього „Українського Союзу в Бразилії“. Товариство проводило культурно-освітню працю, гуртувало навколо себе громадянство, виховувало молодь, завжди приходило з допомогою тим своїм членам, які тієї допомоги потребували. Та протягом років, так склалися обставини, що частина членства виїхала в інші місцевості, частина відійшла на вічний спочинок, а ще частина, за своїми власними турботами, занедбала працю в товаристві. До товариства почав напливати елемент, якому були байдужі завдання основників товариства. І в наслідок цього настав трагічний для товариства 1947 й рік, коли воно перетворилося в самостійну розвагову „Спілку“, яка довела товариство до повної компромітації в очах громадянства, до цілковитого його занепаду.

Такий стан тривав майже повних 5 років. У товаристві тільки пили горілку, танцювали, грали в карти. Ідеї основників його закинули в кут, а натомість запанували анархія та буйний розгул. Тривало це все до того часу, аж поки нові „господарі“ вирішили зробити „гандель“ в майном товариства — розпарцелювати та продати цілий терен.

Буквально одиниці з фундаторів, які залишилися в місті Іраті, після довших нарад і розмов, взялися справу повернути в користь громади, для якої було в 1933 р. куплено цей терен і побудовано дім. Для підсилення акції, залучили нові сили до товариства і тоді повели підготовку до виборів такої управи, яка вивязалася б з тяжкого завдання. З великими труднощами таку управу обрано, на чолі якої стала ще молода й енергійна людина, син фундатора Хліборобсько-Освітнього Союзу, визначний громадський працівник ще з юнацьких років, прокурор міста Іраті, шановний доктор Степан Муцак.

З цього періоду починається нова сторінка в житті товариства. Найперше треба було подбати про пожвавлення культурно-освітньої праці, про втягнення нового членства з рядів нашого громадянства в Іратах, а щойно після цього зміна статуту і перехід на становище філії Хліборобсько-Освітнього Союзу — цієї найбільшої і найсильнішої організації українців та бразилійців українського походження в Бразилії. І вперта праця управи, всього членства, а найперше голови товариства, п.др. Степана Муцака, дала свій багатий плід. На Загальних Зборах 10. лютого 1952 р., більшістю голосів було схвалено змінити статут і прийнято рішення про перехід під зверхність Центральної Управи Хліборобсько Освітнього Союзу в Курітібі.

І ще сьогодні пригадується радісна хвилина, коли на Надзвичайних Загальних Зборах „Х. О. Союзу“, 31. січня 1953 р. доктор Муцак передав президії Зборів один примірник „Діаріо Офісіал“, в якому офіційно повідомлялось про перехід товариства ім. “7. вересня“ в Іратах на стан філії Хліборобсько Освітнього Союзу.

Та вернімось знову в Іраті. Згадаймо про дату 7. вересня 1953 р., про що ми писали напочатку цього нарису.

Заля приймала святочно своїх господарів—членів філії. Серед залі стоїть великий стіл, навколо якого розставлено стільці. Уступаючий голова управи філії, п. др. Степан Муцак, займав місце в центрі та покликує по списку всіх членів уступаючої і новообраної управ. Це ж бо сьогодні відбувається передача всіх справ з одних у другі надійні руки. В почесній президії надаються місця для префейта міста Іраті, для представника Центральної Управи, п. Григорія Тадри та для представника видавництва „Хлібороб“, п. Степана Плахтина.

Доктор Муцак звітує перед святочно зібраною громадою про проведену працю. А вона велика і успіхи заслужені.

Без найменших втрат для філії збудовано поруч з домівкою ігрище (площа боча) вартістю близько 30.000 крз., куплено радіолу, придбано 20 столів і 160 крісел, закуплено повний виряд для настільного теніса і інше. Влаштовувались розвагові імпрези, театральні вистави, національні свята. Тепер ведеться підготовка для поширення домівки, для чого випущено акції і за посередництвом естадуального посла, п. др. Жуліо Роша Шавіер, внесено проект до естадуального паранського сойму про надання грошової допомоги філії в сумі 50.000 крз. для цієї мети. Фінансова комісія сойму вже схвалила такий проект.

В своєму слові др. Муцак зупинився також над поважними завданнями філії на поточний рік.

Після цього виступив з промовою член управи, п. Павло Шаповал, який грунтовно підкреслив заслуги др. Муцака в успіхах оновленої філії „Х. О. Союзу“.

З промовою в українській мові виступив представник „Хлібороба“, п. Степан Плахтин, який зупинився над теперішньою працею товариства в цілому та накреслив плян праці на майбутнє. З крема заликав членство філії в Іратах до дружньої співпраці з централею і висловив надію, що філія в Іратах цієї співпраці не відмовить.

Для кращого ознайомлення з промовою п. Плахтина місцевих гостей, др. Муцак переклав її на португальську мову.

Загальними побажаннями і спільним фотографуванням (з фотографічного закладу секретаря управи п. Володимира Сабата) закінчено офіційну частину.

А заздалегідь замовлена оркестра вже чекала цю хвилину. Культурна і досить приємна забава затримала гостей до ранку. Коли молодь забавлялась танками, то старше громадянство, разом з прибулими з Курітіби представниками, дружньо обговорювали напрямні дальшої праці.

Було вже після п'ятої рано, коли ми відїхали з цієї дружньої родини.

Теперішній склад управи такий: голова-п. Павло Гикавий, заст. голови-п. Михайло Романюк, секретарі-Володимир Сабат, Андрій Горбань, Йосип Вілик, скарбники-Василь Шпак, Михайло Сливінський, відповідальні відпоручники—Павло (Шаповал, Іван Недопитальський, члени управи-Іван Кіяк, Порфирій Гук, Микола Солтівський, бібліотекарі-Григорій Зімовський, Іван Федусенко, Михайло Сабат. Контрольна комісія—Матвій Кульчицький (один з фундаторів та довголітній голова т-ва), Петро Хома і Андрій Дацьків.

З огляду на переїзд др. Муцака до Курітіби, останні Загальні Збори філії обрали його на почесного голову товариства.

* * *

—Це наш батько!-заявляють наші громадяни в Іратах.

—Наш незрівняний голова і провідник-заявляють члени управи філії.

—Примірний батько, добрий чоловік і господар-говорить його Дружина, пані Стефанія (з роду Ференої і Михайла Микилити з Палмас —одного з фундаторів Союзу).

Ці короткі думки вже яскраво характеризують др. Муцака, як людину і громадського діяча.

Народився він 5.1.1916 р. у Вера Ґварані, Парана, де скінчив народню школу і курс українознавства в проф. Доротького та приватно в п. Степана Яремчука, а підготовчий курс гімназії в Українсько Бразілійській Колегії в Порто Уніон. Середню освіту здобув у „Колежіо Паранаенси“ в Курітібі, а в 1938 р. скінчив правничий факультет паранського університету. Підготовка в колегії в Порто Уніон була настільки грунтовною, що першу клясу гімназії, серед 120 юнаків, скінчив з найкращим відзначенням.

Адвокатську канцелярію започаткував ще к 1937 р., а рік пізніше вчителював у гімназії в Порто Уніон. Потім знову відкрив адвокатську канцелярію і працює на відповідальних посадах аж до сьогодні. Працював у Піраї до Сул, Палмас, Клевеландії, Томазіньо, Венцеслау Браз, Апукарані, Ґварапуаві, звідки переїхав на посаду прокурора Іратів і перебував там до кінця 1952 р. Тепер працює прокурором у Курітібі.

13-ти літнім юнаком вступає в члени бувшого „Українського Центру в Курітібі“, а згодом працює у видавництві „Наш напрям“, як орієнтатор торговельних справ і керівник пропаганди, та вів відділ гумору й сатири. Дописував до місцевої бразілійської газети в Курітібі („Коррейо до Парана“) на українські теми. В цьому ж видавництві працював коректором, з чого жив і платив за навчання.

Тяжка і відповідальна праця виробила в др. Муцака й своєрідний характер. Надзвичайно твердий й послідовний у своїх задумах, прикладом чого є його успіх в цілій „історії“ з товариством в Іратах

В цьому нарисі не в стані поінформувати докладно наших читачів про особу др. Муцака, філію в Іратах і взагалі про життя нашої громади в тій місцевості. З винятковою приємністю лише стверджуємо, що відновлення філії „Х. О. Союзу“ в Іратах є нашим загальним здобутком і то є величезною заслугою найперше др. Муцака, членів управи та всього членства філії.

Оновлений корабель вийшов у широке і бурхливе море. Можуть зустріти його великі буревії і несподівані хвилі. Та ми віримо, що кермо цього корабля перебуває в міцних руках. Віримо, що такі особи, як Павло Гикавий, Матвій Кульчицький, Василь Шпак, Іван Недопитальський і багато інших, які своєю працею і завзяттям творять зміст життя цього осередку, вестимуть філію до наміченої Мети. В цьому їм наші найкращі побажання!

На світлині зафіксовано момент передачі справ уступаючої—новообраній управі філії.

д-р Богдан Н. Кобилянський

Боротьба проти пістряка (рака)

7. Пістряк горловини

Першою ознакою пістряка горловини є хрипота. В багатьох випадках хвороба не показується відразу на зовні, а діє приховано й підступно. Вона стає відчутною та з'являється на зовні тільки тоді, коли вже починають напухати нервові вузли. Тому тільки лікар—фахівець, застосовуючи люстра та інші спеціяльні прилади, може виявити початкові виразки пістряка в горловині.

Коли вже встановлені підозрілі ознаки — виразки в горлі, (особливо в людей старших віком) не витрачайте час на всілякі полощення горла та на вжиття різних медикаментів чи напоїв, сподіваючись, що хвороба сталася в наслідок ускладнення від грипи, або перестуди. Замість цього негайно вдавайтесь по лікарську допомогу.

Коли дихання робиться ненормальним і коли вже відчувається гострий біль у горлі, тоді час для рятункових заходів стає спізнілим і залишається дуже мало надії на цілковите одужання хворого.

Пістряк горловини може бути цілком виліковний при допомозі радіотерапії та хірургії

НАШЕ ЛИСТУВАННЯ

Пан Пилип **Бак, Валоес**. Гроші, в сумі 100 крз., одержали. Їх розподілено—70 крз. за кліше та 30 крз. на передплату часопису.

Пан Павло **Мороз, Апукарана**. Гроші в сумі 70 крз. за кліше одержали.

Пан **Жове Задорожний, Папандува**. Гроші за часопис в сумі 240 крз. одержали, поквітування висилаємо з часописом ч. 32.

Пан **Михайло Гевко, Ріо дос Антес**. Надіслані Вами 200 крз. одержали. Поквітування висилаємо листовно.

Пан **Іван Ткачук, Курітіба**. На Ваше прохання часописи для Вас зберігаються в редакції.

Важливе оголошення

В неділю, 11 жовтня, о 14-ій год. відбудуться

Надзвичайні Загальні Збори

Курітібської Філії Хліборобсько-Освітнього Союзу.

Просимо все наше членство прибути без запізнень.

Доводимо до відома, що в разі вчасно не зїідеться потрібна кількість членів філії збори, по одній годині очікування після визначеного часу, всерівно відбудуться.

Курітібська Філія ХОС'у

Повідомлення Централі ТПУК

Президія Центрального Виділу Товариства Прихильників Української Культури подає оцим до відома всіх філій і членів ТПУК, що в днях 1-го і 2-го листопада 1953 р. відбудуться в Курітібі

Надзвичайні Загальні Збори

Про порядок, місце і час Зборів дістануть філії окреме повідомлення. Філії висилають на Збори найменше по два делегати.

За Президію Центрального Виділу

(—) о. М. Камінський ЧСВВ
голова

(—) Микола Гец
секретар

Курітіба, 28 вересня 1953

КНИЖКОВА ПОЛИЦЯ

С. Васильченко „Новелі“

Цю книжку, що має 127 сторінок, видав „Клюб Приятелів Української Книжки“ у Вінніпезі. „Новелі“ С. Васильченка глибоко патріотичні, мають велике виховавче значіння. Читаються вони дуже легко. Видання виконано дбайливо, воно має приємний зовнішній вигляд. Сподіваємось, що ця книжка знайде велику кількість покупців серед українських читачів.

„ДРУГА КНИЖЕЧКА“

Видавництво ОО. Василіян у Прудентополі випустило в світ „Другу Книжечку“ для українських дітей у Бразілії. Читанку уклав п. проф. Іван Боднарук. Має вона 173 стор. Для дітей подано багато цікавих віршиків та прозового матеріялу. Є достатня кількість цікавих ілюстрацій. Юні читачі з цією книжечкою проведуть багато приємного часу і почерпнуть з неї чимало корисних знань.

В „Книжечці“ кілька разів сказано, що в колоніях існують філії ТПУК'у, а ось про філії ХОС'у (Хліб. Освіт. Союзу)— нема жодного слова. Нам здається, що по добросусідському, належало б згадати, як одних так і других.

НА ДОЗВІЛЛІ

ДИТЯЧА ЛОГІКА

УЧИТЕЛЬ: — Кисень є газом, потрібним для життя. Без нього не можуть існувати ні люди, ні звірі, ні птахи, ні рослини. Відкрито цей газ у 1774 році.

УЧЕНЬ:—Пане учителю, а як жили до його відкриття?

ОДНОЛІТОК

—Це твій син?

—Так, я його батько.

—Скільки він має літ?

—Стільки, що і я.

—Як це так?

—Завжди вік батька той самий, що й дитини, бо поки вона не вродиться, батько не є батьком.

Подав Гр. ТАДРА

З ВЕСІЛЛЯ НА ПРЕСФОНД «ХЛІБОРОБА»

Нещодавно в Курітібі відбулося велике весільне прийняття з нагоди вінчання пана ЙОСИФА ЛІЩИНСЬКОГО з панною ЕЛІЗАВЕТОЮ КОВАЛЮК. Весело провадячи на прийнятті свій час, наші громадяни гідно потурбувалися й за виконання своїх громадських обов'язків-зібравши на пресовий фонд українського часопису „Хлібороб“ 1.135 (тисячу сто тридцять п'ять) крз. Збірку переведено з ініціятиви п.п. СИМОНА РЕШЕТНИКА і МИХАЙЛА КВАСНИЦІ.

Пожертви склали п.п: Молода Пара-50 крз., С. Решетник-50 крз., М. Квасниця -50 крз., П. Салабай-50 крз., Д. Когут-50 крз., М. Копач-50 крз., В. Зімовський-50 крз., Я. Щур-50 крз., М. Хархут-50 крз., В. Назарко-50 крз., В. Богач-50 крз., І. Ковалюк-50 крз., П. Ковалюк-50 крз., С. Порадюк—50 крз., Г. Вихор—50 крз, Л. Прийма—50 крз., Г. Сердюк—20 крз., І. Климчук—20 крз., Ф. Корнек—20 крз., І. Чекайло—20 крз., М. Ліщинський—20крз., П. Кердей—30 крз., П. Семенюк—20 крз., М. де Соуза — 20 крз., Р. Куліцький—20 крз., С. Бондарук—20 крз., Т. Чекайло—20 крз., М. Сердюк—10 крз., І. Бебек—10 крз., В. Лечинський—10 крз., Г. Ягодник —10 крз., Г. Ткач—10 крз., З. Забурський —10 крз., Т. Половець—10 крз. Т. Дубовський—10 крз., Й. Балан—5 крз., І. Будний—10 крз., С. Намас—10 крз.

Всім нашим Високошановним Жертводавцям складаємо найщирішу подяку, а новому подружжю бажаємо найкращого й найщасливішого майбутнього!

ПОРЯДОК БОГОСЛУЖЕНЬ УАПЦ

о. Ігумена В. ПОСТОЛЯНА

Листопад 1953 р.

1	Неділя	Нова Україна
8	Неділя—Великомуч. Димитрія	Жанґада
15	Неділя	Круз Машадо
21	Субота—Архистр. Михаїла	Ірасима
22	Неділя	Ірасима
29	Неділя	Резерва

Грудень 1953 р.

4	П'ятниця—Введення в Храм Пресвятої Богородиці	Понта Ґросса
6	Неділя	Понта Ґросса
13	Неділя	Жоакім Тавора
19	Субота—Св. Миколай архиєп. й чудотворець Мерлікійський	Нова Україна

РОЗШУКУЮТЬ

ІВАНА КОТЕЛЕВИЧА, який у 1943 році перебував у таборі Ландех, Австрія і мав виїхати до Аргентини, пошукує ОЛЬГА ДАНИЛЮК.

Пана Івана Котелевича, або тих, хто знає де він тепер перебуває-прошу написати на адресу:

Olga Daniluk, Serafina Korreia, Vapore, Rio Grande do Sul, Brasil

Українські часописи в Аргентині проситься передрукувати це оголошення.